

«Σ' εσάς που με ακούτε» ΚΘΒΕ | Κριτική

 cityportal.gr/s-esas-poy-me-akoyte-kthve-kritiki/

19 Φεβρουαρίου 2023

«Σ' εσάς που με ακούτε» της Λούλας Αναγνωστάκη στο «Μικρό Θέατρο» της Μονής Λαζαριστών από το Κ.Θ.Β.Ε. | Κριτική παράστασης Πάυλος Λεμοντζής

Πρόλογος

Σε μια εποχή που το συμφέρον κατάπιε την πολιτική ωριμότητα, αυτό το έργο έρχεται να μας θυμίσει πως κάποτε, όχι πολύ μακριά, υπήρχαν ακόμη ιδεολογίες. Άλλωστε, στον καιρό μας η έννοια της επανάστασης έχει μάλλον ξεπεραστεί, όπως κι αυτή της «αγίας ελληνικής οικογένειας». Και μπορεί οι έννοιες να αλλάζουν, η ανάγκη, ωστόσο, των ανθρώπων να μιλήσουν – και κυρίως να εισακουστούν – παραμένει η ίδια.

Το έργο της κορυφαίας Ελληνίδας δραματουργού Λούλας Αναγνωστάκη «Σ' εσάς που με ακούτε» αποτελεί μια κραυγή αγωνίας για τα κοινωνικά, πολιτικά και ατομικά αδιέξοδα που μαστίζουν τη σύγχρονη κοινωνία: η βίαιη μετάβαση από τον 20ό στον 21ο αιώνα, ο φόβος απέναντι στη νέα τάξη πραγμάτων, η ανάδυση του νεοφασισμού στην Ευρώπη, αλλά και η προσωπική ανασφάλεια που επιφέρει η κοινωνική διαφθορά και η παρακμή.

Υπόθεση

Η υπόθεση τοποθετείται χρονικά στο Βερολίνο του 2001, δώδεκα χρόνια μετά την πτώση του τείχους. Στο εσωτερικό ενός σπιτιού εννέα πρόσωπα συνδέονται μεταξύ τους με δεσμούς αίματος, φιλίας ή έρωτα, βρίσκονται στην ίδια γειτονιά ή συγκατοικούν, δέχονται επισκέψεις συγγενών από την Ελλάδα, δρουν ως καθημερινές οντότητες, οι οποίες στο πλαίσιο της φαινομενικής στατικότητας που τις διακρίνει, συγκρατούν μια έντονη τάση φυγής από τη συμβατικότητα και τον έλεγχο που τους επιβάλλει η εξουσία της ίδιας της κοινωνίας.

Το σπίτι του ηλικιωμένου Γερμανού Χανς και της μικρότερης ηλικιακά συζύγου του Μαρίας, επινοικιάζεται σε νεαρό ζευγάρι Ελλήνων, τη Σοφία και τον Άγη. Τα πρόσωπα που περιβάλλουν τα δύο ζευγάρια είναι ο Ιβάν, οποίος προμηθεύει τη Σοφία ναρκωτικά και την καθοδηγεί ως προς τη διακίνησή τους, η νεαρή Γερμανίδα Τρούντελ και ο αδερφός της Κλάους, ο οποίος δρα ως εξωτερικός πωλητής ναρκωτικών σε Έλληνες. Επίσης, καθοριστική είναι η οικογένεια της Σοφίας, με επίκεντρο τη μητέρα της Έλσα, συνοδευόμενη από τον ανάπηρο γιό της Νίκο και τον Ιταλό εραστή του, Τζίνιο. Οι τελευταίοι εισβάλλουν στον, ήδη, παραγμένο βίο των οικοδεσποτών.

Ο μεταπτυχιακός φοιτητής Άγης (κακέκτυπο νεαρού διανοουμένου), η ακαλλιέργητη, αλλά ιδιόμορφα ευαίσθητη κοπέλα του Σοφία, ο ανερμάτιστος, ηρωινομανής Ιβάν, παραπαίουν ανάμεσα στον αγώνα για υλική επιβίωση, στην προοδευτική πολιτική δράση και στη διακίνηση ή τη χρήση ναρκωτικών: ένα αμάλγαμα ιδεολογικών και ηθικών αντιφάσεων, που παραπέμπει –αλλά σε μεγέθυνση – σε πολλά άλλα πρόσωπα έργων της συγγραφέως.

Το κοινωνικοπολιτικό κλίμα της πόλης είναι βαρύ και επικίνδυνο, ιδιαίτερα για τους αλλοδαπούς. Νεοναζισμός, αστυνομοκρατία και προβοκάτσια εναλλάσσονται, υπονομεύοντας σε καθημερινή βάση και το παραμικρό, προσωρινό αίσθημα ασφάλειας που μπορεί ο ξένος να νοιώσει.

Μ' αυτούς, το ανθρώπινο μωσαϊκό γίνεται ακόμη πιο παρδαλό και συγκεχυμένο. Οι νεοφερμένοι, εντελώς παρακμιακοί από κάθε άποψη, κινούνται νωχελικά ανάμεσα στην καλοζωία και την παρανομία, αγνοώντας ηθελημένα την έκρυθμη πολιτική κατάσταση. Ο κεντρικός ήρωας, ο Άγης, ηχογραφεί τις φωνές των υπόλοιπων θεατρικών προσώπων και τις μοντάρει με συνθήματα από τις διαδηλώσεις. Το ιδιωτικό μπλέκεται με το δημόσιο,

για να επανεμφανισθούν υπαινικτικά στη σκηνή θέματα και χαρακτήρες από παλαιότερα έργα της συγγραφέως. Χαρακτήρες, που παίρνουν υπόσταση κρατώντας ένα μικρόφωνο σα να μιλούν σε μια συγκέντρωση ξεχωρίζοντας από το πλήθος της διαδήλωσης, «σ' εμάς που τους ακούμε».

Η συγγραφέας

Η Λούλα Αναγνωστάκη υπήρξε η σημαντικότερη Ελληνίδα θεατρική συγγραφέας και ταυτόχρονα μία από τις δυναμικότερες μορφές της ελληνικής δραματουργίας. Τα θέματα των έργων της είναι παρμένα από τις τραυματικές μεταπολεμικές εμπειρίες, τον εμφύλιο πόλεμο και τη κοινωνική και πολιτική ζωή του καιρού της.

Η Αγγελική – Θεανώ Αναγνωστάκη γεννήθηκε το 1934 στη Θεσσαλονίκη και ήταν η μικρότερη αδελφή του διακεκριμένου ποιητή Μανόλη Αναγνωστάκη, που μαζί του βίωσε τις πικρές εμπειρίες της Κατοχής και του Εμφυλίου Πολέμου. Μετά τις εγκύκλιες σπουδές της φοίτησε κι έλαβε πτυχίο από τη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Το 1959 πρωτοεμφανίστηκε ως σεναριογράφος στη σπονδυλωτή ταινία του Σωκράτη Καψάσκη «Ερωτικές Ιστορίες».

Πρωτοεμφανίστηκε ως θεατρικός συγγραφέας το 1965 στο «Θέατρο Τέχνης» του Κάρουλου Κουν με τρία μονόπρακτα («Η Πόλη», «Η Παρέλαση», «Η Διανυκτέρευση») υπό τον γενικό τίτλο «Η Πόλη». Τον Φεβρουάριο του 1967 ανέβηκε το έργο της «Η Συναναστροφή» στο Εθνικό Θέατρο σε σκηνοθεσία Λεωνίδα Τριβιζά. Με σκηνοθέτη τον Κάρουλο Κουν, το «Θέατρο Τέχνης» παρουσίασε τα έργα της «Αντόνιο ή Το Μήνυμα» (1972), «Η Νίκη» (1979), «Η Κασέτα» (1982) και «Ο ήχος του όπλου» (1987).

Το 1990 ο θίασος Τζένης Καρέζη – Κώστα Καζάκου ανέβασε το έργο της «Διαμάντια και μπλουζ», σε σκηνοθεσία Βασίλη Παπαβασιλείου και το 1995 το «Θέατρο Τέχνης» το «Ταξίδι Μακριά», σε σκηνοθεσία Μίμη Κουγιουμτζή. Το 1998 το μονόπρακτό της «Ο

ουρανός κατακόκκινος» παρουσιάστηκε από το «Εθνικό Θέατρο», σε σκηνοθεσία Βίκτορα Αρδίτη και το 2003 το έργο της «Σ' εσάς που με ακούτε» από τη «Νέα Σκηνή», σε σκηνοθεσία Λευτέρη Βογιατζή.

Τα έργα της έχουν παρουσιαστεί από αθηναϊκούς θιάσους και Δημοτικά Περιφερειακά Θέατρα, καθώς και στο εξωτερικό (Γαλλία, Ιταλία, Αγγλία, Γερμανία, Κύπρος, Ισπανία, ΗΠΑ).

Η Λούλα Αναγνωστάκη ήταν παντρεμένη με τον συγγραφέα και καθηγητή νευρολογίας Γιώργο Χειμωνά (1938-2000), με τον οποίο είχε αποκτήσει ένα γιο, τον συγγραφέα Θανάση Χειμωνά.

Η Λούλα Αναγνωστάκη έγραψε συνολικά 12 θεατρικά έργα μέσα στα οποία πραγματεύεται βασικά στοιχεία της μεταπολεμικής περιόδου στην Ελλάδα: το τραύμα, την μοναξιά, την ενοχή και την ήττα. Οι ηρωίδες της Αναγνωστάκη παρουσιάζονται με ψυχικά βάθη και αντιλαμβάνονται την καταπίεση που τους ασκεί η κοινωνική δομή, στην οποία προσπαθούν πολλές φορές να αντισταθούν. Μπορεί να μην διακρίνονται έντονα για τον φεμινιστικό τους χαρακτήρα, αφού σχεδόν πάντα καθορίζονται από μια ανδρική οπτική, ωστόσο εμφανίζονται σαφώς πιο δημιουργικές στην αναζήτηση ενός νέου κόσμου, μιας νέας πραγματικότητας.

Πέθανε στην Αθήνα στις 8 Οκτωβρίου 2017, σε ηλικία 83 ετών.

Η παράσταση

Βερολίνο 2001. Ένας χώρος κλειστός, ένα ανήλιαγο δωμάτιο, άνθρωποι που δέχονται διαρκώς πιέσεις και «εισβολές» από τον εξωτερικό κόσμο. Η σκηνοθεσία εστιάζει στην ψυχολογική διάσταση, στη δημιουργία μιας ατμόσφαιρας υπαινικτικά ψυχοπλακωτικής, όπως εξάλλου προτάσσει και το κείμενο, η οποία εντείνεται από τους εσωτερικούς «σεισμούς» που ταρακουνούν σε τακτικά διαστήματα ηθοποιούς και θεατές σ' ένα απροσδόκητα ρεαλιστικό εφέ.

Ευφυές σκηνοθετικό εύρημα ο αδιάκοπος πανομοιότυπος χορός των προσώπων του έργου πάνω στο μουσικό μοτίβο, το οποίο επαναλαμβάνεται ξανά και ξανά στην παράσταση, ως συμβολισμός των δεσποτικά επιβαλλόμενων κινήσεων των κατοίκων του Βερολίνου, ενώ την ίδια στιγμή μαίνεται έξω η μεγάλη αντιφασιστική διαδήλωση στη μνήμη της Ρόζας Λούξεμπουργκ και του Καρλ Λίμπκνεχτ.

Η ανθρώπινη φωνή, η κραυγή, τα συνθήματα και οι ηχητικές παρεμβάσεις από τον εξωσκηνικό χώρο αποτελούν πλούσιο γλωσσικό και παραγωγιστικό υλικό το οποίο τοποθετείται σε εστιακά σημεία της πλοκής και λειτουργεί ως συμπληρωματική δομή που ενισχύει την εξομολογητική παρόρμηση των θεατρικών προσώπων. Ως εκ τούτου, το ηχητικό σημείο, με τις ποικίλες μορφές του, όπως αυτές καθορίζονται με ακρίβεια μέσω των σκηνικών οδηγιών, έως και ανατολίτικο αλλά κατοχυρωμένο ως ελληνοπρεπές τσιφτετέλι, κατέχει διττή υπόσταση, λειτουργεί δηλαδή ως υπόβαθρο ενός θεατρικού

λόγου διαμαρτυρίας αλλά και ως μεταφορά και επίκληση, με στόχο την αφύπνιση του θεατή. Ο θίασος ιδρώνει κυριολεκτικά στη σκηνή και καταθέτει πνοή και ψυχή. Αξιάπαινα όλα τα μέλη του.

Η Αναγνωστάκη διασταυρώνει τα άρρωστα σημεία των καιρών με τις αδύναμες προσπάθειες του ατόμου για να επιβιώσει: οικονομικά (Σοφία- βαποράκι ναρκωτικών), ιδεολογικά (Άγης-επίδοξος δημόσιος ρήτορας σε κατ' επίφαση ειρηνικές συγκεντρώσεις, αφού αυτές είναι υπονομευμένες εκ των προτέρων), ψυχικά (Μαρία- οικογενειακό θύμα).

Ο σκηνοθέτης Χρήστος Θεοδωρίδης στην παράσταση του Κ.Θ.Β.Ε. δεν βλέπει μόνο τις εικόνες του έργου, αλλά και το «ακούει», το «μυρίζει», το «γεύεται», «ψηλαφεί» τις πληγές του. Το δίνει σε διαρκή κίνηση, μονόλογο μα και διάλογο με την όλη δραματουργία της Λούλας Αναγνωστάκη, σε ύφος επικολυρικού επαναστατικού δράματος, με κύκλιους εσωτερικούς, χορευτικούς ρυθμούς, όπου όλοι οι ρόλοι, διδαγμένοι προσεκτικά, γίνονται εναλλάξ κορυφαίοι μιας άτυπης τραγωδίας στα μάτια υμών των ανιχνευτών «θησαυρών», κάτω από την επιφάνεια των εικόνων και των λέξεων.

Αυτή η ιστορία είναι μια επιτομή όλων των έργων της Λούλας Αναγνωστάκη. Εμπεριέχει και τις πλευρές τις καθαρά ρεαλιστικές και τις αινιγματικές και η μία μπολιάζει την άλλη. Οτιδήποτε συμβαίνει, την ίδια στιγμή ανατρέπεται. Υπάρχει ένα σημείο ανοιχτό. Δρουν ταυτόχρονα δυνάμεις που νομίζεις ότι τις γνωρίζεις, ενώ τα επόμενα δευτερόλεπτα σου είναι άγνωστες. Κι αυτό συνεχίζεται. Δηλαδή ο ψυχισμός του διπλανού σου ανθρώπου είναι η πιο άπιαστη πραγματικότητα.

Οι ήρωές της θα αναγκαστούν μέσα σε μια βραδιά να αντιμετωπίσουν τις πιο ακραίες περιοχές του εαυτού τους. Να παραδεχτούν, να επινοήσουν, να επιβάλουν ο ένας στον άλλον όρια, αλλά και στον εαυτό τους, να ξεγυμνωθούν, προκειμένου να δικαιωθούν, ενώ έμφυτα, υπόγεια, στο βάθος, νιώθουν το αδόκητο αυτής της εν δυνάμει επικοινωνίας. Κι ο θεατής, στην καλύτερη περίπτωση, μπορεί να αναλογιστεί πόσο ακατόρθωτο είναι να εισχωρήσει στον διπλανό του, στον φίλο του, στον σύντροφό του, κι από την άλλη, αντιλαμβάνεται το πόσο απαραίτητοι είμαστε ο ένας στον άλλον.

Σε ένα σκηνικό που θυμίζει επιπλωμένο γερμανικό σπιτικό με γούστο '70ς – το σχεδίασε ο Εδουάρδος Γεωργίου – οι ήρωες με κοστούμια σύγχρονα- για την αναγκαία αναγωγή στο σήμερα – που υπογράφει η Μαρία Κελίδου, στροβιλίζονται στον εγωπαθητικό τους κόσμο, αλλά ο σκηνοθέτης μεταφέρει το κοινωνικοπολιτικό γίνεσθαι και μέσα στα όρια του σαλονιού τους.

Είναι μια μεταφορά του έξω κόσμου διαδηλώσεων μεταναστών στη Γερμανία, μέσα στο σπίτι από τον Άγη (Νίκο Μήλια), κεντρικό πρόσωπο στο δράμα, με αφορμή τις δοκιμές για την ομιλία του στην ειρηνική συγκέντρωση της επόμενης μέρας, ενισχύοντας έτσι τη σκηνική δράση.

Αυτό το «θέατρο εν θεάτρω» δημιουργεί ένα ηχητικό πεδίο απειλής, όπου εντός του αναπτύσσονται και εξωτερικεύονται, με τους μονολόγους, οι προσωπικές και κοινωνικές ανησυχίες των ηρώων.

Η γλώσσα της συγγραφέως φέρει τη ζωντάνια και τον ρυθμό της καθομιλουμένης με την προφορικότητα που διακρίνει τις καθημερινές εκφράσεις, την παρεμβολή γερμανικών φράσεων με αφορμή τη στάση του Χανς, τη σύντομη συνομιλία του με τη Σοφία (Χρυσή

Μπαχτσεβάνη) στα γαλλικά προς το τέλος του έργου, το ιταλικό ταπεραμέντο του φιλομόφουλου Τζίνο (Πάρη Αλεξανδρόπουλου), αλλά και την πραγματικότητα και το ελλειπτικό στοιχείο που χαρακτηρίζει τους μονολόγους, όπως σ' αυτόν της Έλσας (Μπέττυ Νικολέση): «συγγνώμη, ποια είμαι...πού βρίσκομαι...τι είναι εδώ;...»

Ο Χάνς του εκλεκτού ηθοποιού Δημήτρη Ναζίρη, είναι ένας ανασφαλής οικοδεσπότης, βυθισμένος στη φλύαρη σιωπή του, ενώ αντιπροσωπεύει με σαφήνεια τον αντίποδα της δυναμικής, μα και ουτοπικής προσπάθειας της Σοφίας και του Άγη να εκδηλώσουν την αντίθεσή τους στα κοινωνικά και προσωπικά αδιέξοδά τους. Μυστηριωδώς στηρίζει την εθισμένη στα ναρκωτικά Σοφία, αναντίρρητα.

Τα γηρατεία δεν έχουν τη σωματική δύναμή και, ίσως, την πνευματική διαύγεια να αντισταθούν, μπορούν όμως να συμπορευτούν στο πλευρό της νεότητας, έστω κι αν η παρόρμησή της την οδηγεί στον θάνατο. Από την άλλη, ο ανάπηρος Νίκος (Νικόλαος Δροσόπουλος) υφίσταται τα γεγονότα σιωπηρά. Τέλος, η χρήση της σιωπής κορυφώνεται στην εμφάνιση της Τρούντελ (Σεμίραμις Αμπατζόγλου) επί σκηνής, όπου η μίμηση αντικαθιστά τον λόγο και συνδέει το ονειρικό με το ρεαλιστικό στοιχείο.

Η σύζυγος του Χανς, Μαρία, ερμηνεύεται σωστά από την Ελένη Θυμιοπούλου, μια παραδοσιακή Ελληνίδα που δέχεται για σύζυγο έναν ώριμο άνδρα, μια γυναίκα που ξέρει να μαγειρεύει και να φροντίζει σπιτικό, μια γυναίκα που προσαρμόζεται σε ένα πολυπολιτισμικό ταμπλό με κραυγές και ψιθύρους, με μυστικά και ψέματα και με τον φόβο της αστυνομικής βίας.

Ο Πάρης Αλεξανδρόπουλος, επιτρέψτε μου να πω, κλέβει την παράσταση. Ενέργεια απίστευτη, εξαιρετικές φωνητικές δυνατότητες, ατέρμονη κίνηση και τολμηρή προσέγγιση του φλογερού Ιταλού εραστή Τζίνο, που οργώνει τη σκηνή απ άκρη σ' άκρη, μπροστάρης σ' έναν αρχετυπικό εξαιρετικό Χορό, με τρόπο που συγκεράζει το τελετουργικό και το καλλιτεχνικό στοιχείο, από την αρχαϊκή λυρική και χορική ποίηση, η οποία συνδύαζε το μέλος, δηλαδή την ωδική εκφορά έντεχνου ποιητικού λόγου, με την όρχηση, δηλαδή τη ρυθμική, τυποποιημένη κίνηση μιας ομάδας ανθρώπων. Έπαινοι σε όλον τον θίασο.

Η παράσταση τελειώνει με αναφορά- φόρο τιμής στους αδικοχαμένους με δόλιο τρόπο Ζακ Κωστόπουλο, Παύλο Φύσσα , Άλκη Καμπανό.

Επίλογος

Ο θεατής στο «Μικρό» της Μονής Λαζαριστών αναδεικνύεται σε σημαίνονται «αθέατο» παράγοντα για τα θεατρικά πρόσωπα, ο οποίος ορίζεται εξ αρχής ως δέκτης του δραματικού λόγου, μέσω του τίτλου του έργου «Σε σας μου μας ακούτε», το οποίο γράφτηκε το 2003.

Για άλλη μια φορά η συγγραφέας μάς προσκαλεί να βουτήξουμε στο παρελθόν και ν' αναδυθούμε στο παρόν, γεμίζοντας τα πνευμόνια μας με τον αέρα του μέλλοντος. Να συνομιλήσουμε με το έργο και να αναρωτηθούμε τι φοβόμαστε, τι ελπίζουμε και πώς μοιάζει το αύριο που κοιμάται μέσα μας.

* Η παράσταση είναι κατάλληλη για άνω των 13 ετών.

Συντελεστές

Σκηνοθεσία: Χρήστος Θεοδωρίδης

Δραματουργική επεξεργασία: Χρήστος Θεοδωρίδης, Ιζαμπέλα Κωνσταντινίδου

Επιμέλεια κίνησης – χορογραφία: Ξένια Θεμελή

Σκηνικά: Εδουάρδος Γεωργίου

Κοστούμια: Μαρίνα Κελίδου

Φωτισμοί: Τάσος Παλαιορούτας

Μουσική επιμέλεια: Χρήστος Θεοδωρίδης

Βοηθός Σκηνοθέτη: Ξένια Θεμελή

Βοηθός Σκηνογράφου: Δανάη Πανά

Οργάνωση παραγωγής: Ηλίας Κοτόπουλος

Παίζουν οι ηθοποιοί: Πάρης Αλεξανδρόπουλος (Τζίνο), Σεμίραμις Αμπατζόγλου (Τρούντελ), Νικόλας Δροσόπουλος (Νίκος), Ελένη Θυμιοπούλου (Μαρία), Γιώργος Κολοβός (Ιβάν), Νίκος Μήλιας (Άγης), Χρυσή Μπαχτσεβάνη (Σοφία), Δημήτρης Ναζίρης (Χανς), Μπέττυ Νικολέση (Έλσα)

Έκτακτες αντικαταστάσεις: Ελευθερία Αγγελίτσα, Δημήτρης Κολοβός, Άννα Κυριακίδου, Θεοδώρα Λούκας, Ιωάννης Μπάστας, Βασίλης Μπεσίρης, Γιάννης Τσεμπερλίδης

Σημείωση :Οι σπουδαστές της σχολής του Εθνικού Θεάτρου επέλεξαν τη Λούλα Αναγνωστάκη και το έργο της, που: «Εκφράζει τον αγώνα μας και γίνεται σύμβολό του! Παραφράζουμε τον τίτλο του τελευταίου της θεατρικού έργου “Σ’ εσάς που με ακούτε” και απευθυνόμαστε σε εσάς που μας ακούτε, μας βλέπετε και μας στηρίζετε» .

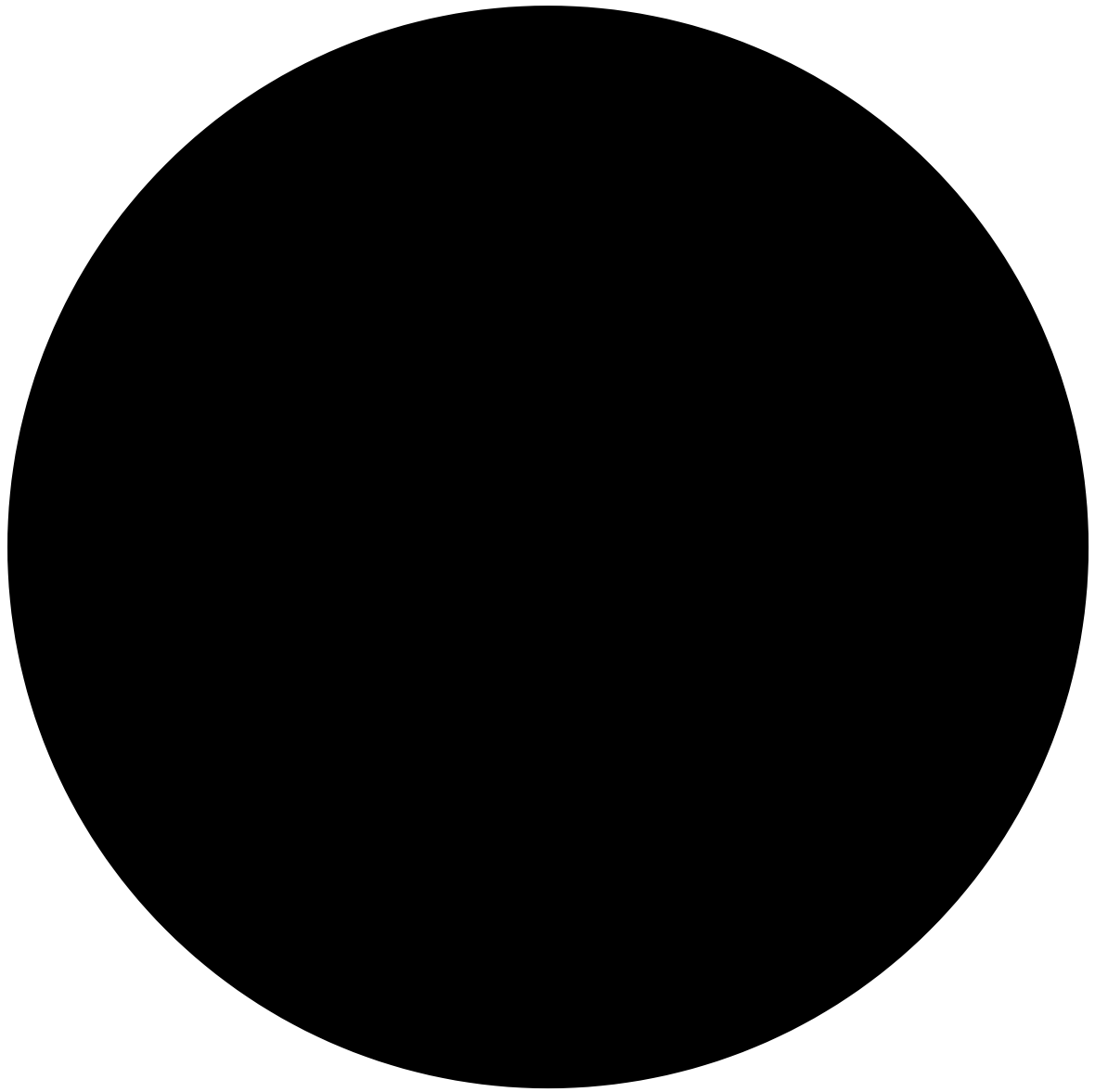
«Σ’ εσάς που με ακούτε» της Λούλας Αναγνωστάκη στο «Μικρό Θέατρο» της Μονής Λαζαριστών από το Κ.Θ.Β.Ε. | Κριτική παράστασης Παύλος Λεμοντζής

| «Ερωτόκριτος» από το ΚΘΒΕ | Κριτική

από Παύλος Λεμοντζής
Θέατρο κριτική

σχετικά νέα

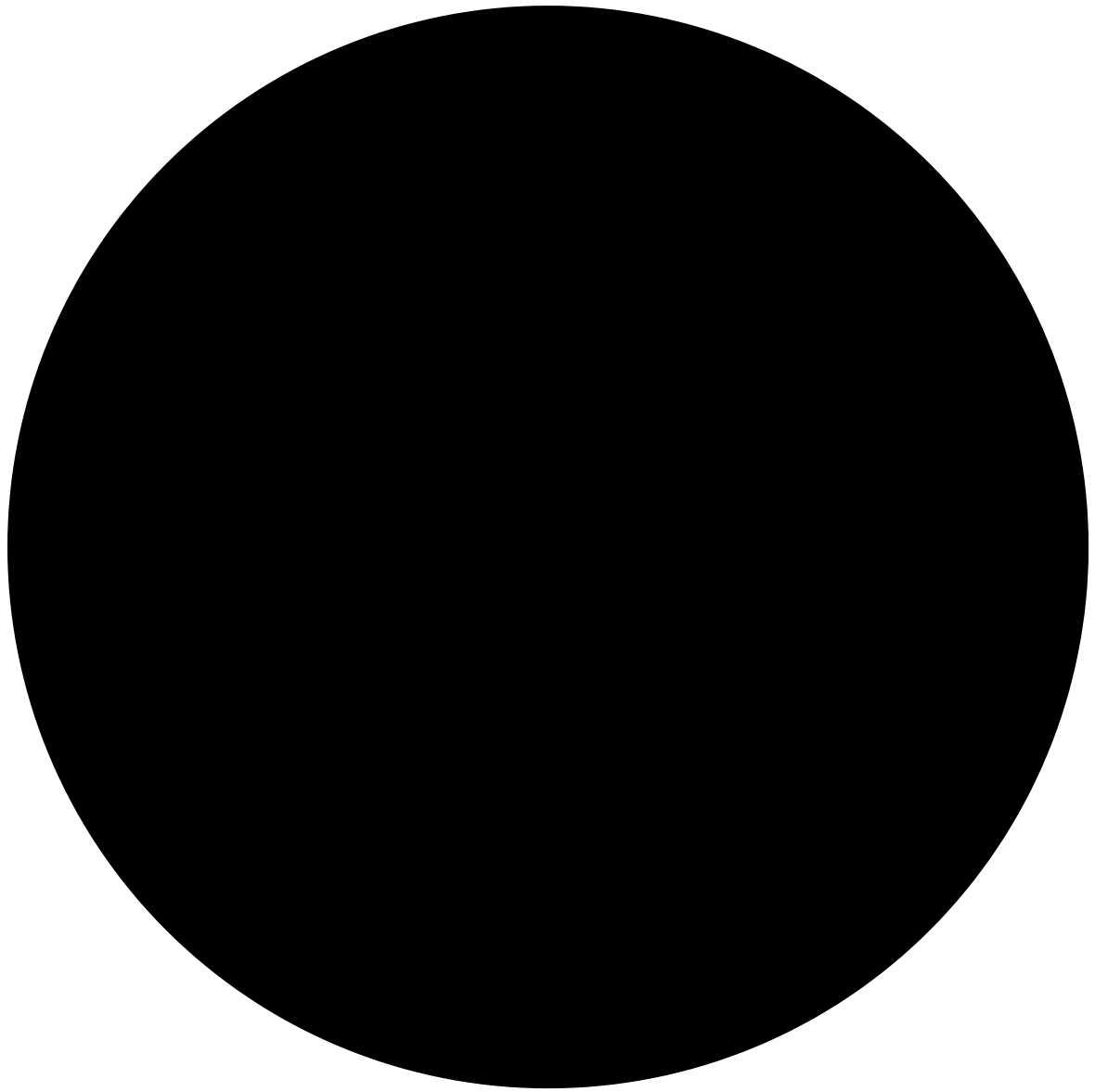

19/02

Humanitarium στο Θέατρο Άνετον

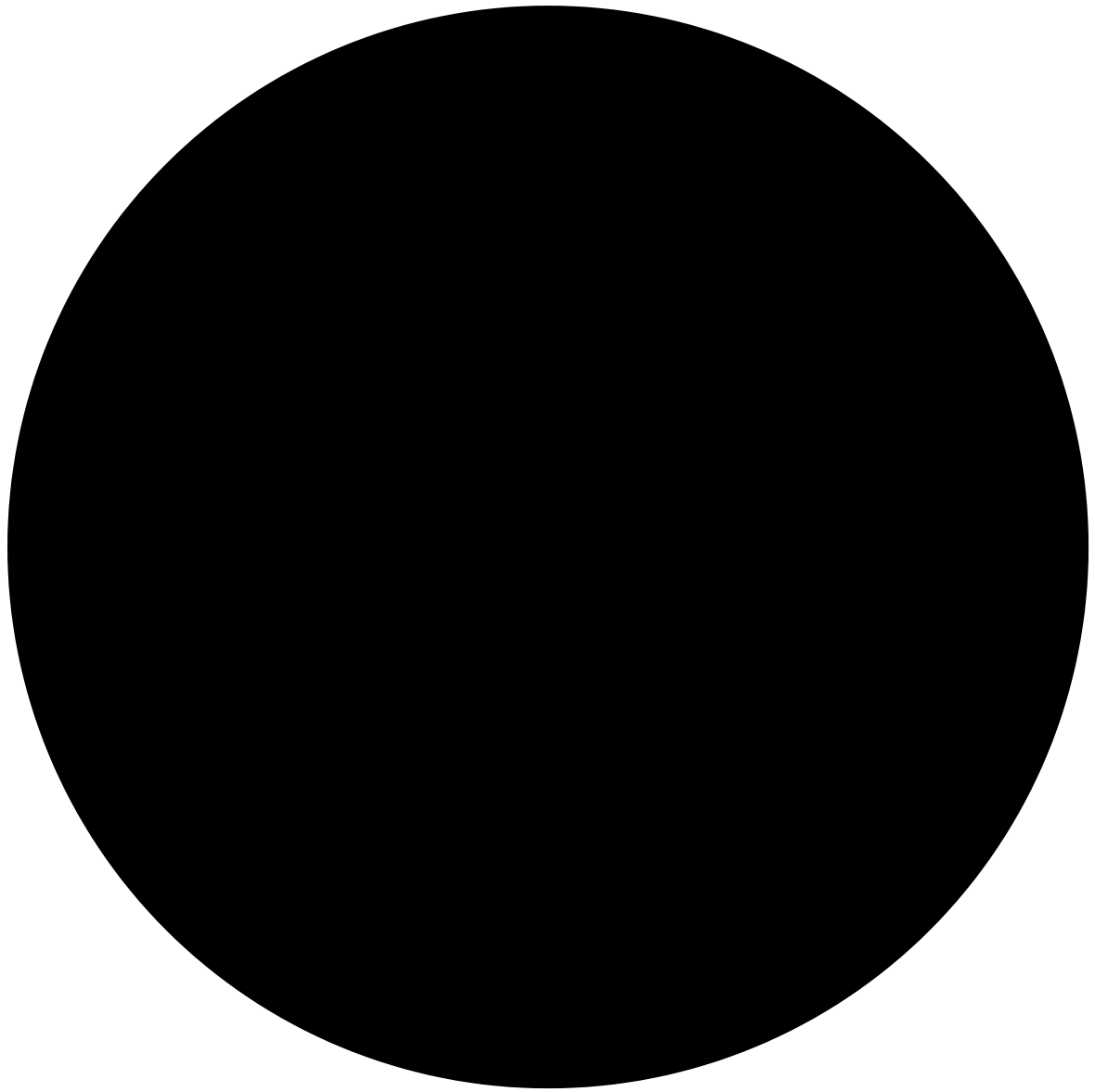

19/02

Το Πάρτι της Πέππα | Θέατρο Κολοσσαίον

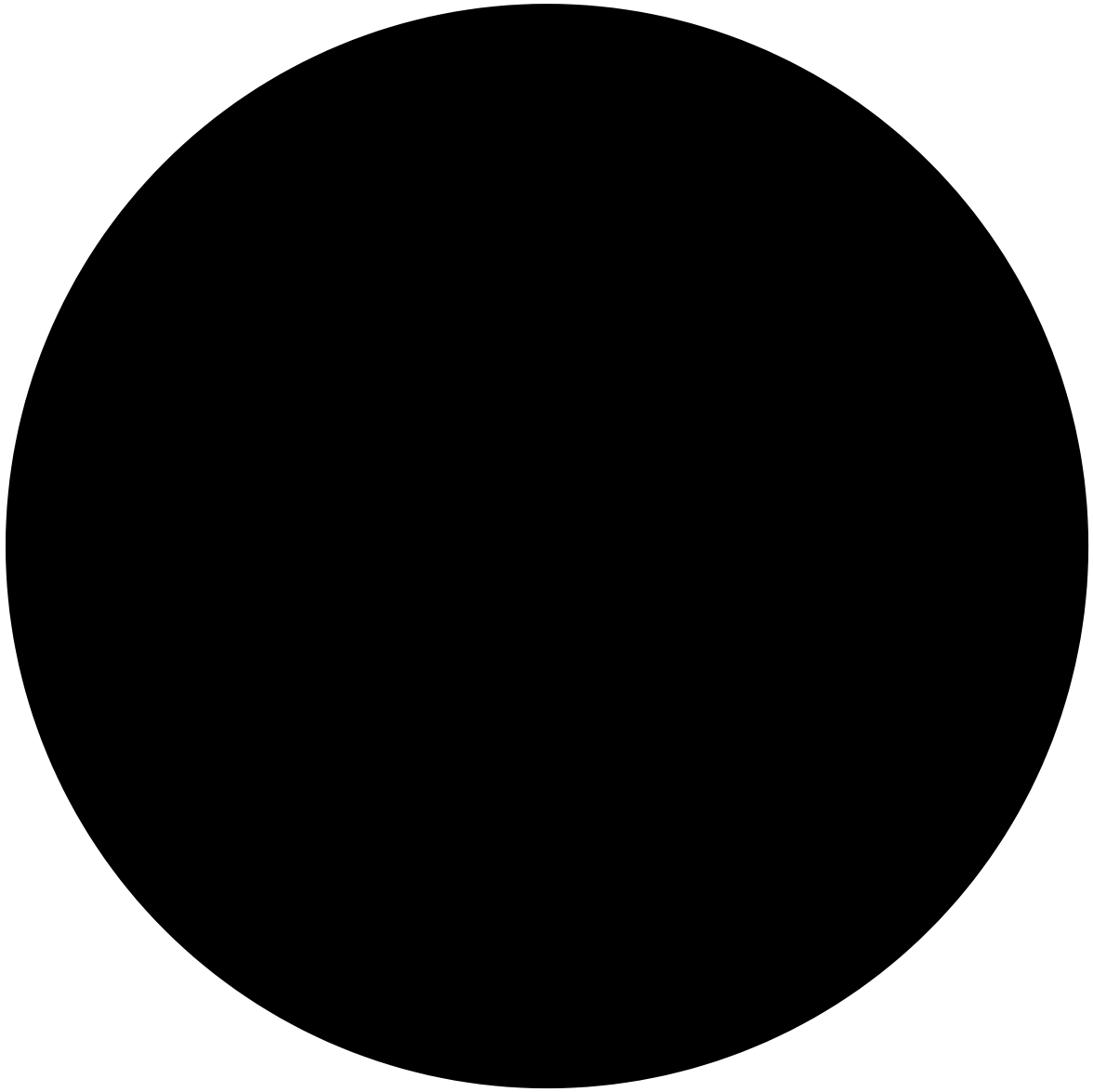

19/02

Παιδικές Παραστάσεις | Θεσσαλονίκη

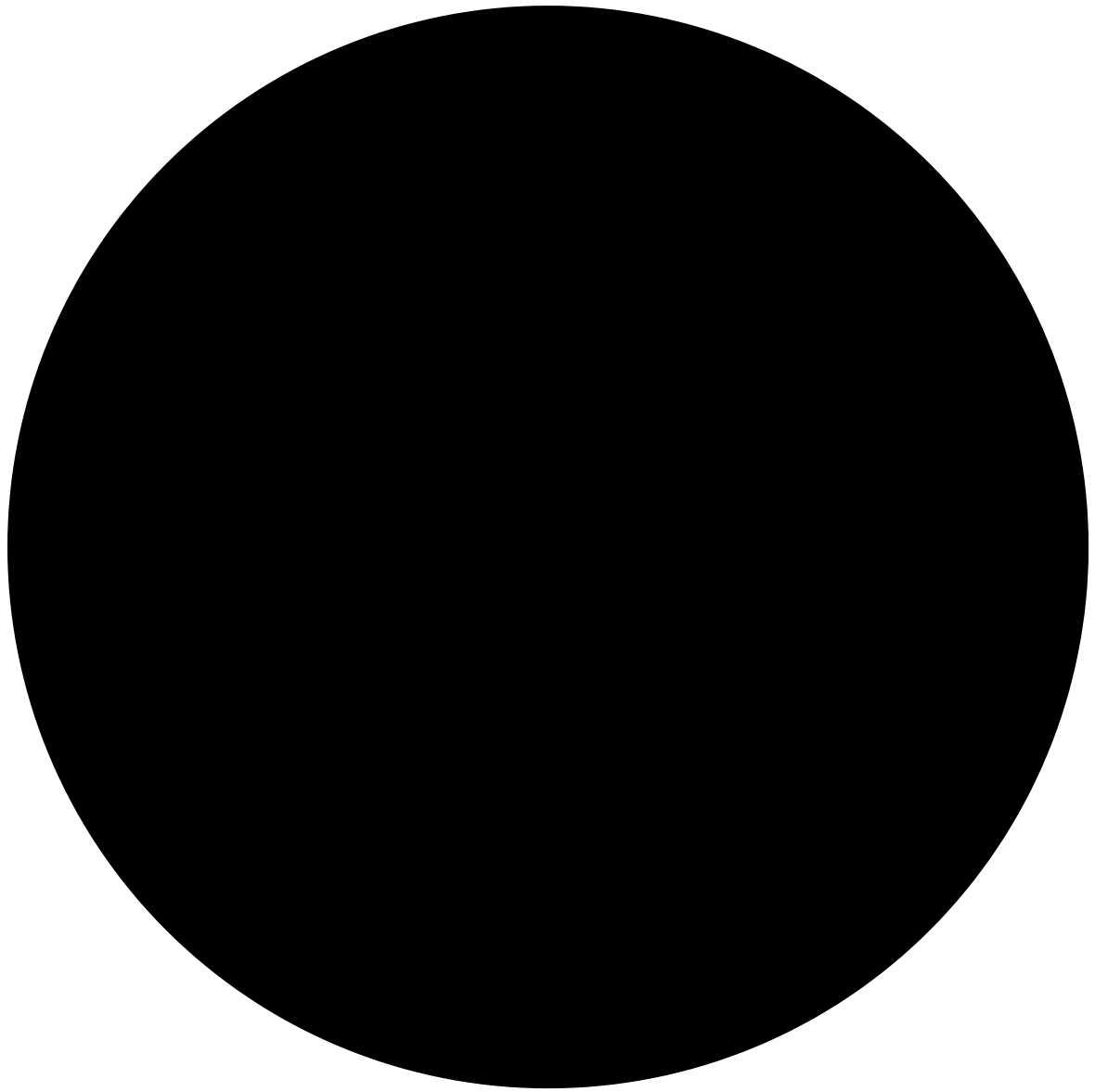

18/02

Ηθοποιοί: Η ΚΥΑ δεν καταργεί το Προεδρικό Διάταγμα

A graphic featuring a vibrant red theater curtain with a scalloped top edge, set against a dark background. The curtain is the central focus of the page.

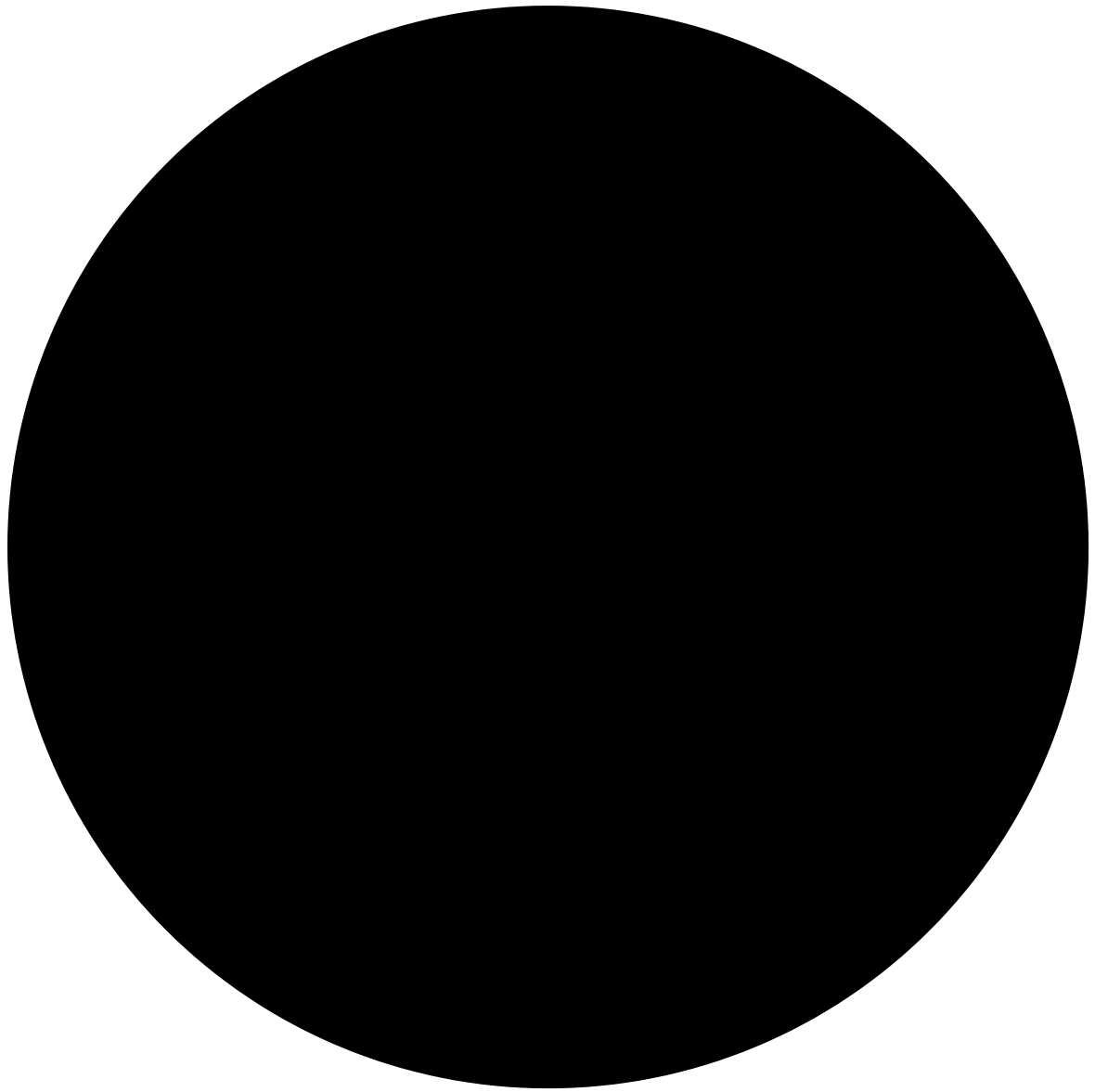
**Πρόγραμμα Παραστάσεων
Θέατρα Θεσσαλονίκης**

17/02

Θεσσαλονίκη | Πρόγραμμα παραστάσεων | Τι παίζουν τα θέατρα

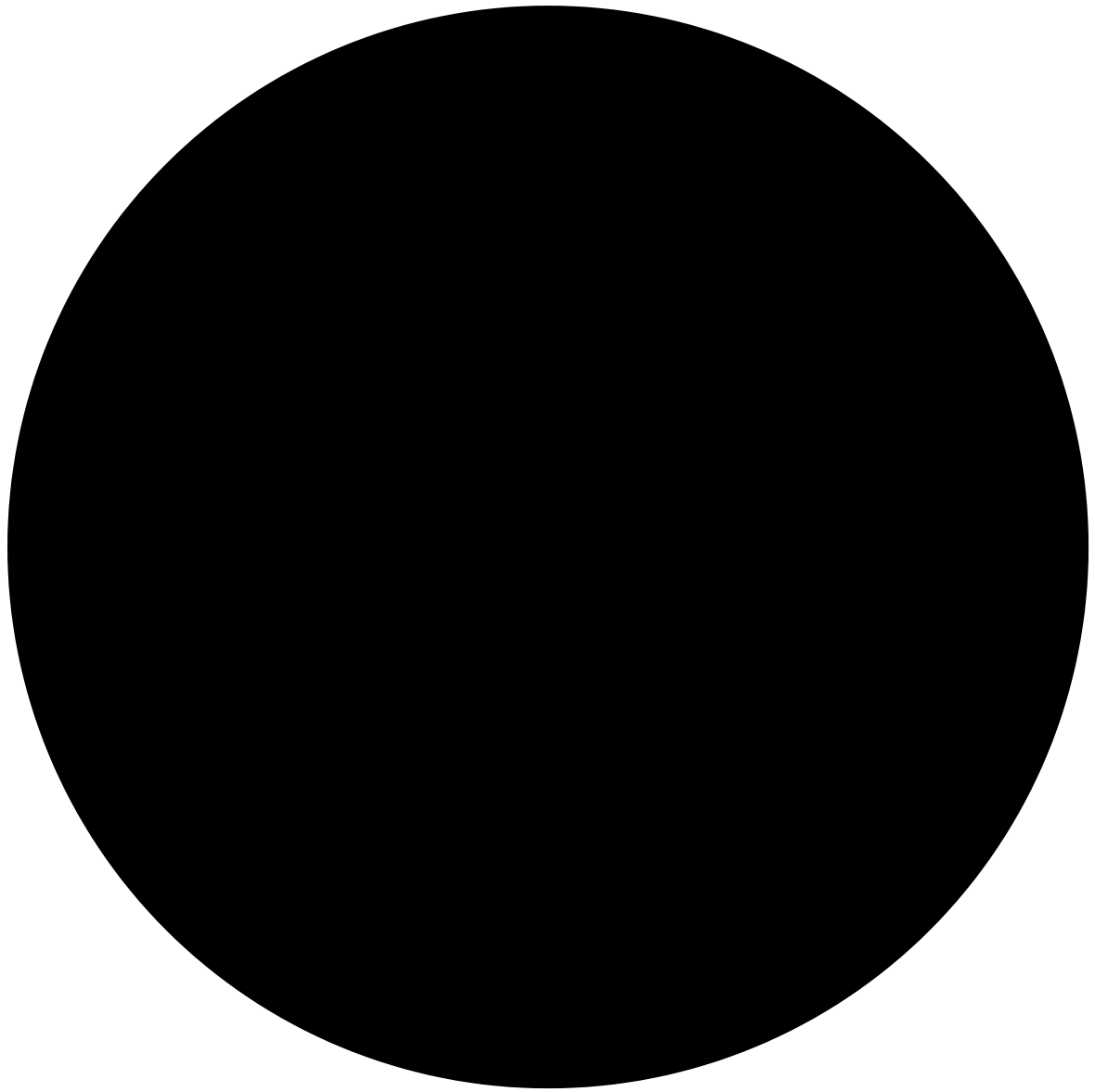

17/02

Καλλιτέχνες: Στη δημοσιότητα σχέδιο ΚΥΑ για το μισθολογικό

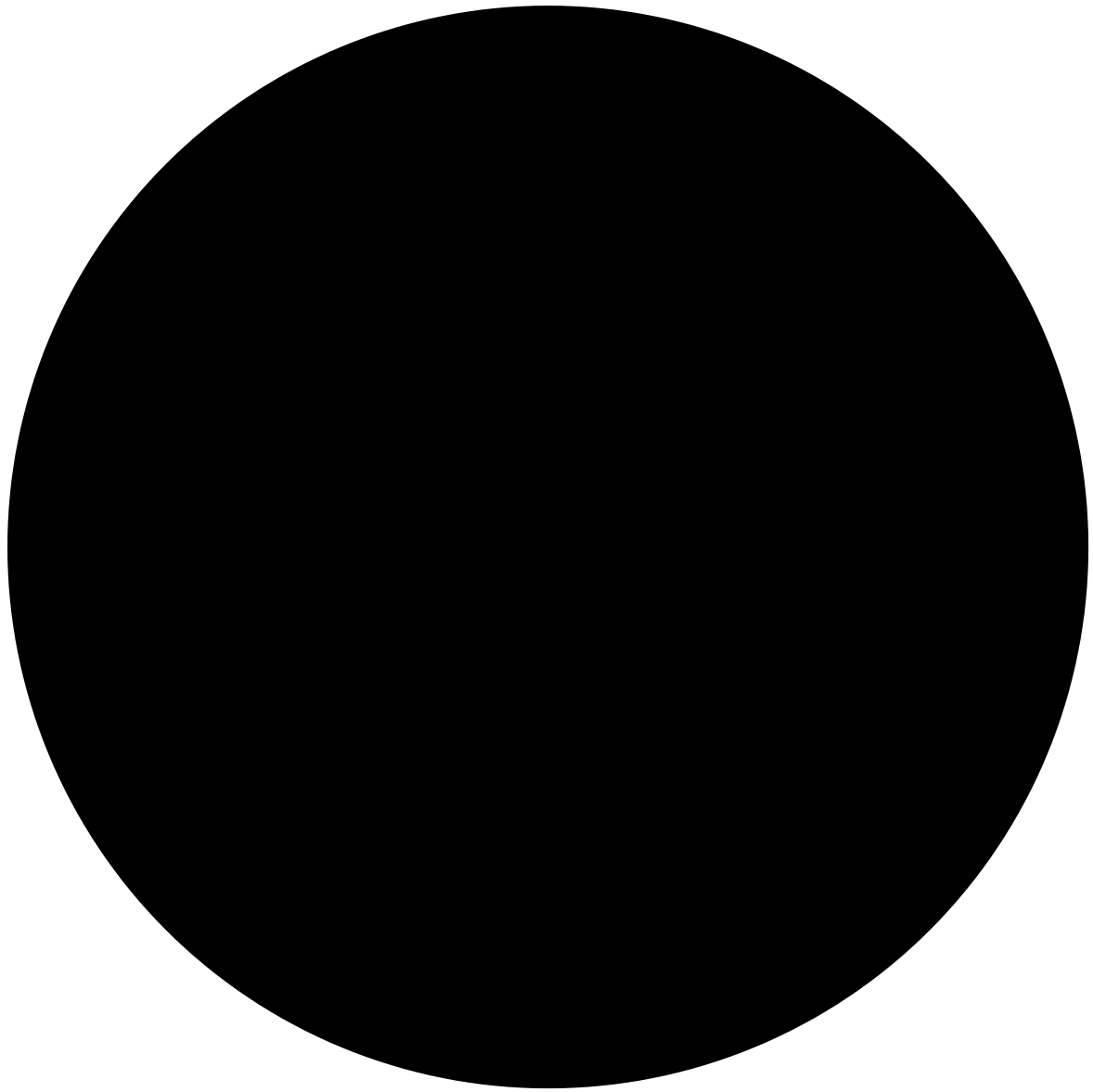

17/02

24ωρη απεργία σήμερα Παρασκευή οι καλλιτέχνες

17/02

TheARtro το μέλλον της θεατρικής εμπειρίας είναι ήδη εδώ!

Διαβάστε όλα τα τελευταία νέα | Ενημερωθείτε

Ακολουθείστε το Cityportal.gr στο Google News για να μαθαίνετε πρώτοι όλα τα τελευταία νέα

Cityportal.gr Live ενημέρωση: **Ο κορωνοϊός λεπτό προς λεπτό στην Ελλάδα και παγκοσμίως**